

Uued Paradiisi lilikesed

eht

25 uut waimulikku laulu,
Iisanda tiitujeks, südame äratusjeks ja usu rõemiks.

Tallinnas, 1902.

Tehetud G. Bibliala raamatukaupluse kuluks.

Uued Paradiisi lillekesed

ehf
25 uut waimulikku laulu,
Issanda kiituseks, jüdame äratuses ja usu
rõemuseks.

Rahetas trükk.

Tallinnas.

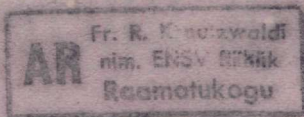
Trükitud G. Pihtlaka raamatukaupluse kulusga.

1902.

245

AR 902

Brandt

75,099

Gegen den Druck dieser Lieder ist von Seiten des Livländischen Evangelisch-Lutherischen Consistorii nach vorgängiger Durchsicht derselben nichts einzuwenden.

St. Marien in Dorpat, 1883 Juni 20.

Am Namen und Auftrage des Consistorii:

A. S. Willigerode, Consistorialrath.

Дозвѣлено Цензурою. — Юрьевъ, 8 Ноября 1901 г.

Z u h a t a j a.

Nr.		Lehet.
1.	Homniku laul	5
2.	Õhtu laul	6
3.	Jõulu laul	7
4.	Jõulu laul	8
5.	Kristuse kannatamisest (Suurel Reedel)	12
6.	Kristuse kannatamisest (Suurel Reedel)	13
7.	Suurel Reedel	15
8.	Jesus haudas	15
9.	Kristuse ülestõusmisest (Pühapäevale l.)	16
10.	Rõem Isandas	17
11.	Igatsemine Jesuse järele	18
12.	Raebdus nõdruses	19
13.	Rutsmine suure õhtusöömaajale	20
14.	Kümnest neitsist	21
15.	Rikas mees ja waene Saatsarus	26
16.	Ukkliku hinge õhtamine	29
17.	Waimu ja liha wõitlemisest	31
18.	Riusatuse ajal	36
19.	Aratamise sõna	38
20.	Sõbrade lahkumine	39
21.	Uus Jerusaleem	41
22.	Surmast ja ülestõusmisest	42
23.	Trööstimise laul	43
24.	Dapse haua juures	44
25.	Uuest Jerusalemmast	46

1. Homiku laul.

Wiisil: Mu elu Kristus ise.

1.

Artagem unest üles
Nüid uue rammuga;
Disktagem Loojal lauldes
Südame tänuga.

2.

Sa oled, kes meil nõdrail
On jõudu rindinud,
Et meie Sinu warjul
Rahulist' hinganud.

3.

Sa õnnistamist külwad
Nüid kõige ilma peal;
Mis elab ja mis liigub,
Kõik ärkab uuest teal.

4.

Sull tuhandetest keeltest
Nüid kõlab linnu laul,
Ra ohwri hais neist lillist
Sull tõuseb taewa pool'.

5.

Ra meie, meie, tah' me
Sind, Issand tänada,
Ja Sinu nime kiita
Siin ja seal lõpmata.

6.

Sest wõllem rõemsaft anda
Nuu kiitust Issale;
Ja oma elu seada
Siin rõemuks temale.

2. Ohtu laul.

Wiisil: Nüid kiitku kõigest südamest.

1.

Nüid lõpnud meie päewa töö,
Sest laulgem rõemsaft,
Ja tätte jõuab pime öö,
Kus rahul hingame. ∴∴

2.

Truu Jeesus meie sõber on,
Ja peastab häda seest,
Ja hüiab: „Taewa rõem ja õnn
Saab talle minu käest,“ ∴∴

3.

Nüid lähme kõik hingama
Issanda rahuga:
Kes päewal oli meiega,
See walwab öösel ka. ∴∴

4.

Ja saadab inglid taewa seest,
Meid armsast laitsema,
Need hoidwad meid kõig, kurja eest;
Nuu temal lõpmata. ∴∴

3. Jõulu laul.

Wiisil: Jeesute, Su sõna ütleb.

1.

Laulge õndsad taewa hulgas,
Olge rõõmsad ilma nurgas,
Kes on surma warjus tõndind:
Jumala Poeg ilma sündind.

2.

Püha rahwa päike tõusnud,
Glu walgus paistma jõudnud
Neil, kes õnnistamist ootnud,
Uskus tema peal lootnud.

3.

Adam langes Paradiisis,
Sadan teda ärawõitis;
Patt ja surm siis wõtsid wõimust
Tegid kõiki lahti armust.

4.

Nüüd on Jeesus tulnud taewast,
Peastma meid sest patu waewast,
Alwas lautas ilma sündis,
Meie patu koormot kandis.

5.

Rui weel wana madu püiab
Saagiks meid — ja seda nõuab,
Et saaks õnnistust meil leelba,
Talle pärisosa neelba.

6.

Urge kartke tema kära,
Jeesus wõitis teda ära; —

Peastab lahti surma wangid,
Patub neile taewa annid.

7.

Mitu tuhat miljoni
Mehi, naisi, wanu, noori.
Kes on kadund, hutas olnud,
Meid on Jesus peastma tulnud.

8.

Pagana- ja Suudarahwas
Laulge røemfasi, laulge wahwasti.
Ristirahwas dista, kiida,
Kra patus aega wiida.

4. Jõulu laul.

Wiisil: Ma tulen taewast ülewelt.

1.

Kui Reisri Augustuse käest
Läts sõna wälja suurest wäest,
Et kõik maailm saaks kirjutud,
Ja rahwas ülesarwatud.

2.

Siis selle seatud ajal weel,
Ka Josef, Maria läksid teel,
Betlemma poole minema,
Et üleskirjutud saaks ka.

3.

Mad teadsid küll, et ligi päew,
Mill tõutus ju tõeks lä'äh

Mis ingel öölnud Marial'
Et pidi saama käima peal.

4.

Ja Poja tooma ilmale,
Kes on see Issand Jesute,
Kes peastab rahwast patudest,
Ta kuningriik jääb igawest.

5.

Pea lõpes ära nende tee
Ja pime öö eht oli kae,
Kui jõudsid Betlehemma teal,
Pats rahwas täitis majad seal.

6.

Wist palusid nad mitme käest,
Et ruumi saaksid la sets ööts,
Wõis saada küll neil näidetud
Et majad täid ju täidetud.

7.

Ju pidid jäema uulitsal'
Et wäga hilja tulid teal,
Siis weel üht aset leiti seal,
Betlemma lautas pöhu peal.

8.

Ei olnud neil seal kümla tuld,
Ei tulnud Marial seal und
Sest et ju oli kätte tuln'd
See mahasaama aeg ja tund,

9.

Siis tõi ta Poja ilmale,
Kes Jumal on ja inime,

Ja mähtis teda sõime sees,
Nii hingas Looja looma ees,

10.

Need karjatsed seal teiste seas,
Kes karja väljal hoidsid heast
Wist kõnelesid Messiaast,
Kes tõutatud Betlemmast.

11.

Suur walgus kumas taewa all,
Üks ingel ilmus nagu wälk,
Ja kuulutas neil' rõemuga:
„Teil sündind Snnistegija“

12.

„See olgu teile märgiks ees,
„Et laps seal magab sõime sees,
„See armas Issand Jesus Krist“,
„Kes saadab rahu igawest.“

13.

Rui nendel rõemu sõnum läe
Ei ingel kauem sinna järe,
Ei näe nad enam teda teal,
Waid kuulwad healed taewa all.

14.

Oh ime õõ! — nad kuulsid seal
Üht wäga armast laulu healt,
Mis kõlas kõrges taewa all:
„Nuu Issal, rahu ka maa peal!“

15.

Rõit maailm sai sest rõemustud,
Et pidi saama peastetud,

Sest taewa auu-järje pealt
Hoeg Issa sülest tuli sealt.

16.

See oli tõest üks õnnis õõ,
Ja imeline armu töõ,
Et Jesus tuli ilmale,
Siin armu näitma kõigile.

17.

Ta on nüüd meie armu juur,
Sest meie jõulu rõdem on suur;
See olgu meie jõulupuul,
Sest laulgu rõdemast meie suu.

18.

Kes ei näe Jesust sõime sees
Si palu teda filmatwees,
See on üks pime, wilets mees,
Tall igawene piin on ees.

19.

Kes siin maailmas filmatwees,
Nüüd armu otsib Jesu ees,
See ükskord üles taewa lä'ab,
Kus igaweste rõdemu näab.

20.

Rui ükskord taewas kätiseb,
Kõit maailm kaub, wätiseb,
Siks uskjad lähwad rõdemuga
Siit taewa, ingli lauluga.

5. Kristuse kannatamisest.

Suurel Keedel laulda.

Wiisil: Minu süda rõemustele.

1.

Pruut, etš fina seba tea,
Et su talli Peiu pea
Kannab täna werist krooni?
Tema selg täis haatwu, jooni:
Waat' kuis kahwatand ta pale,
Etš su meel sest ole hale?
Wärisedes astub peale,
Runni jõuab surma-mäele.

2.

Tule pruut, ja waata aga:
Sõjamehed ees ja taga,
Peigmees kestel, jõud tall lõppend,
Risti paku all ta nõrkend!
Siiski püiab ikka senna
Kolgata pool ruttēs minna.
Pruut — seal ootwad ju raud naelad
Risti lüüaks' ta läed, jalad

3.

Pruut, etš sula sinu süda?
Kas sa jõuab näha seba?
Tõsta filmad, waata üles,
Peigmees poob ju risti külges;
Waata kätes jalges haawad.
Rust on läbi löödud naelad,
Oh! need jookswad rohkest werest,
Etš su süda lõhke murest?

4.

Tule pruut, ja kuule sina
Seitse wiimist armu sõna,
Mis sull Peigmees praegu ütleb:
Oh pruut! mis su süda mõtleb?
Waata, juba Peiu palged
On ju surma walust walged,
Oh! kes pühiks weel ta higi
Palge pealt — ta surm ju ligi.

5.

Muttet sulle pruudikene,
Mõrgutand pead Peikene;
Waat' weel sõjamehe oda
Pistab läbi Peiu süda,
Mii, et wee ja were jõe
Jookswad wälja. — Wennad, oed
Mutamet nüüd sinna jõe,
Et seal patust puhtaks saame.

(Fr. P.)

6. Kristuse kannatamisest.

Suurel Needel laulda.

Wiisil: Kui waatan tema risti peal.

Kui waatan waimus Kõlgatale,
See wditlemise paiga peale;
See on küll hale südamele,
Mis Jeesusega sünnib seal:
Ra seda nähes päike leinab,
Tett templis lohli käriseb

Ra taljub Ioh'l'wad, furnud tõustwad,
Ja langeste maa wärioseb.

2.

Rüül palju enam peab su süda,
Oh inime nüüd lohtuma,
Ja tundma oma patu häda,
Mis saatis Jesust surema.
Oh waata, kui ta hinge heites
Nüüd oma Pead nõrgutab,
Ja üks neist sõjameestest pistes
Ta külge läbi uuristab.

3.

Oh wauks Jesu surma nägu
Mu hinge sisse igatwest;
Oh seisaks ta suur armu tegu
Nüüd iga tund mu südames.
Oh, kuis wõin nüüd tall tänu anda? —
Mu patu eest werd walas ta; —
Mu surma süüd ta wõttis kanda,
Nüüd õndsaks saada loodan ma.

4.

Oh Tall! Sa andsid ennast mulle
Mu eest seal õhwrilks risti peal;
Ma annan ennast jälle Sulle,
Nii kõlwatu kui olen teal.
Oh Jesule! Nüüd ära põlga,
Woit wõta armust wastu mind,
Sa kustutafid minu wõlga,
Sest igatwest ma kiidan Sind.

7. Suurel Reedel.

Wiisil: Dh armsad hingeb, Armu taimed.

1.

Kui Jesus sureb, taljud lõh'wad
Tekk templis lõhki käriseb,
Suur pime taewa alust katab
Sest kohtub lõik. — Maa wäriseb.
Seal wagad naised ärdast nutwad,
Ja furnud hauast ülestõuswad.

2.

Jerusalemma pühad paigad
Ju olid wanast pühad küll,
Dh! et ta põlgas armu aega,
See saatis hirmust otsa tall; —
Nüüd on ta rahwas ilmas laial,
Kell pole aset kuskil paigal.

3.

Sa ristirahwas tead seda,
Si pööra patust süiski weel;
Sind Jesus kutsund kaua aega,
Sä jooksed alles laial teel!
Dh ärta üles patu unest,
Siis peased kohtust, pörgu tulest.

8. Jesus haudas.

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõpenud.

1.

Kui magufaste hingab nüüd,
See armas Jesute;

Dn surma häda päästetud
See hinge peiuke.

2.

Ta wäfind leha hingab nüid,
Josepi haua sees,
Dn maksnud meie patu süid,
Ja tõuseb suures wäes.

3.

Ta mao pead rõhunud
Kui suri risti peal,
Haud meile rahu kambriks saanud,
Ta surma läbi teal.

9. Kristuse ülestõusmisest.

Sihawõte laul.

Wiisil: Rõemuga mu süda hütab.

Olgem rõemjad, wõtkem laulda,
Jesús ülestõusnud nüid.
Ingel näitab tühja hauda;
Maks'tud nüid kõik patu süid.

2.

Ingel astub haua juure,
Haua hoidjad loht'wad sest,
Beeretab see kivi, suure,
Ara haua ukse eest.

3.

Kurtwad sõbrad, ja ta jüngrid,
Ei saand rõemu kufage;

Kunni rõemsast hüidsid inglid:
„Jesús tõusnud ülesse!“

4.

Kui ta ennast poleks näitnud
Elus oma sõbradel'.
Siis ei oleks ust meid aitnud,
Elu lootus puuduks weel.

5.

Sest nüid wõttem rõemsast laulda
Urge kartte midagi:
Surma ega põrguhauda,
Battu ega kuratid.

6.

Kallis Jesús! ise kanna
Nüid meid iga sammu peal;
Oma rammu meile anna,
Siis on rõem meil siin ja seal.

10. Rõem Issandas.

Wiisil: Weri on meid ühendanud.

Rõemus, rõemus, iltä rõemus
Olen Jefuses, ja õnes,
Taewa rõem mull siin ju on,
Laulan, distan, liitust annan,
Mlati mu Jefust tänan,
Res mu hinge rõem ja õnn.

11. Igatsimine Jesuse järele.

Wiisil: Seda kallist armu sõna.

1.

Kus on Jesus minu elu?
Miuu armsam sõber ta:
Ilma temata on walu,
Kust wõin teda leida ma?

2.

Minu hing on kurwaks saanud,
Batu pärast järgeste;
Kus mu peastja Jesus jäenud,
Keda ihlan alati?

3.

Kisendades, hädas, walus
Otsin ilka Jesulest.
Süda pole rahul elus,
Kunni leian armulest.

4.

Kes mull annaks tuule tiiwad,
Mis mind suure rutuga,
Üle maa ja mere wiitwad,
Oma Jesust otsima?

5.

Tema aitab ahastusest,
Peastab patust, surmast ta;
Kui mull kitsas lõigist küljest,
Aitab ta mind armuga.

6.

Ei seepärast järel jätta
Teda ilka otsimast;

Nuttes joolsin — oh mis häda!
Hüian palun haledast:

7.

Armas Jeesus! las' end leida,
Minu süda otsib Sind;
Ara võta ennast peita,
Ara jäta maha mind.

8.

Oh mind lase armu leida,
Vaata heldest minu peal'!
Kni ma S'ust saan kinni hoida
Muust ma siis ei hooli teal.

9.

Rüll siis väga rõdemus olen,
Kui Sind leian, Jeesulest!
Üksi Sinule ma elan,
Armastan Sind südamest.

12. Raebtus nõtrukses.

Wiisil: Seda kallist armu sõna.

1.

Halastaja Jeesus Kristus!
Mõttele minu waese peal',
Mina lõnnin nutu orgus,
Pimeduse wangis weel.

2.

Mina olen mitu aega
Ennast püüdnud paranda,

Eht ma küll ses näinud waetwa
Siiski olen jõuta.

3.

Mis sest kasu et ma elan,
Kui S'ust. Jesus wõeraks jäen?
Mis sest head, et ilma sündsfin
Kui ma patus surma näen?!

13. Kutsimine suure õhtusöömaajale.

Aristuse tähendamise sõna.

Lut. 14, 16—24.

Wiisil: Müid surnu teha matame.

1.

Need kutsutud ei tulegi,
See õhtusöömaajale,
Neil põld, kaup, naene armsamad,
Seepärast aega wiidatwad.

2.

Ja läkitab siis sulase:
„Oh mine kutsu sisse need
„Kes linna uulitsate peal,
„On aga iial leida teal.

3.

„Kõid need on kurdid, pimedad,
„Ja tummad, jalust tõwerad,
„Kes nälgas on, ja alasti,
„Ja rammutumad koguni.“

4.

Need said siis koftu kutsutud
Ja jõbmaajal kogutud ;
Ja fiiski maad weel üle jäi,
Et toda weelgi polnud täis.

5.

Siis ütles Issand sulasel:
„Et saada neidki fisse weel,
„Kes tee ja aia ääreses
„On nutmas oma häda sees.“

6.

„Ei ütsti neist, kes kutsutud,
„Ja minu armu põlganud,
„Ei pea iial tulema
„Mu jõbmaaga maitsema.

7.

Kas loit, kes jeda kuuleme,
Ja kutsmist wastu wõtame?
Eh! aga alles mitme meel
Käib praegu julgest patu teel!

(Fr. P.)

14. Kümnest neitsist.

Kristuse tähendamise sõna.

Matt. 25. p.

Wiisil: Mis kiitust wõime Issand Sulle anda.

1.

Salemi kuningas tein'd pojad pulmad,
Ja kutsus pea omad armsad wõerad.

2.

Su wahid hiiidwad: Walmistage ennast,
Ja palwes, walw'des säebte lampi tenast.

3.

Oh, et ta meie Tema kutsmist kuuleks.
Ja igal tunnil ootmises ju oleks.

4.

See lugu on küll siiski tõeste ime:
Eks peiu ootjaid neitsid olnud kümme?

5.

Rest võse kui lõil magama on jäenud,
Ja ükski walmamas neist enam polnud.

6.

Siis kuuldi heal: „Su Peigmees tuleb! minge
Nüüd wälja Tema wastu; — kärmed olge.

7.

Siis tõusid kõik needsamad neitsid üles,
Ja walmistasid omad lambid ruttet.

8.

Ja wiiel aga oli usu õli,
Siis lampides, kui juba peigmees tuli.

9.

Neid wõttis Tema enesega pulma,
Ja teised wiis jäid rõemust ilma.

10.

Ja pulma uks sai lohe luktu pandud,
Kui targad neitsid olid siise jõudnud.

11.

Seal nüüd need neitsid rõemu laulu laulwad,
Ja oma Peigmeest igaweste liitwad.

12.

Neil rðem on tðeste üle kðige rðemu,
Seal tundwad nemad oma ðeiu armu.

13.

Kðit nutu pifarad ðeig' pðhib ära,
Meist maha jäend kðit ilma waetu ja kðra.

14.

Seal nemad tðeste rðemu lugu kuulwad,
Kui inglid oma kandlitega laulwad.

15.

Sest ingli laulust, ja kuld tandli healest,
Seal diskawad kðil rðemsaft ühest meelest:

16.

„Oh rðem, rðem, rðem! mis jäedaw igawene,
Mis oma pruubil annab Jesutene.“

17.

Oh waatke weel see wiie neitsi peale,
Kell polnud õli omas lampis mitte.

18.

Need waesed leidwad ukse luttu pandud,
Ja endid turja waimu hooleks antud.

19.

Siis: „Issand, Issand!“ koputades hüidwad;
„Tee meile lahti!“ Seda nemad püidwad.

20.

Ja Issand ütles: „Mina teid ei tunne!
Seepärast, kus teil armsam, -- senna minget!

21.

Etks teie patu all Ma olen wõitlen'd
Seal õli mäel, — ja ahastuses nõrkend.

22.

Suud andes Judas siis Mind kinni wõttis,
Kolmkümmend hõbe tütti eest Mind andis.

23.

Sõjamehed Juuda rahwaga mind sidund,
Ja nõnda ühest lohast teise wedand,

24.

Mu armsad jüngrid ära põgenesid,
Mind üksi surmal' riisutawaks jätsid.

25.

Siis Peetrus salgas Mind kolm korda ära,
Sest et ta kartis kurja rahwa lära.

26.

Täis teutust ja sülg Minu filmad,
Ja rusitaga löödi minu kõrwad.

27.

Ra piitsad, kepid kohtu ette toodi,
Ja nendega Mu selga puruks löödi.

28.

Selg oli paistetand ja hirmus werest,
Ei üski hoolin'd seal Mu raskest walust.

29.

Purpuri mantel Minu selga anti,
Ja kibuwitsa kroon Mu pähe pandi.

30.

Et teie eest Mu Pea tiltund werest,
Mis lõhki listi kibuwitsa kroonist.

31.

Mind nõnda anti sõjameeste kätte,
Ja naeruks toodi kõige rahwa ette.

32.

Ei üksti heitnud armu Minu peale,
Seal kuuldi aga Juuda rahwa heal:

33.

„Mii ära! — ja poo teda risti.“
Siis naeru mantel seljast ärastisti.

34.

Eiis rasket ristipuud Ma pidin kandma,
Ja Kolgatale, surma paila lönd'ma.

35.

Mind käsist, jalust risti külge löödi,
Ja maa ning taewa wahel üles poodi.

36.

Õdest, teie patu nuhtlust mina kandsin,
Ja iseennast tei' eest ohwriks andsin.

37.

Ei teie mõteln'd: need wiis surma haawad
Õdest meile hinge õnnistuseks saawad.

38.

Et teie eest Mu riided seljast kistud?
Et teie eest mu süband läbi pistud.

39.

Et teie eest Ma olen hinge heitnud?
Kust on niisugust armu iial leitud?

40.

Kolm päewa hingasin Ma külmas haudas,
Et teie lõik saaks istma taewa laudas.

41.

Mu Jsa äratas Mind hauast üles,
Ja nüüd ma istun tema auu süles.

42.

Ma tulen lohut mõistma ilma peale,
Küll kuulete ju pea ingli heale.

43.

Siis uskjad saavad igawese elu,
Mu põlgjad igawese viina, walu." (Fr. P.)

15. Rikas mees ja waene Laatsarus.

Aristuse tähendamise sõna.

Luf. 16, 19—31.

Wiihil: Oh Issa taewa riigi sees.

1.

Ütskord üks rikas inime
Siin ilmas elas rõemfaste,
Ta kallid riided kandis ka,
Ja elas ilma mureta.
Ei Jumalast ta hoolinud,
Ei hinge peale mõtelnud.

2.

Seal oli ta üks waene mees
Kes rikas oli usu sees,
Siis paisid täis, ja nälgas maas,
Seal rikka mehe wärawas
Ja paisid loerad lakkusid,
Kui kõik muud teda põlgasid.

3.

Nüüd näitas Issand halastust,
Et koristas siit Laatsarust,

Ja inglid' lantsid røemfaste
Ta hinge üles taewasse,
Seal Abraami süles ta
Nüid istub õnnsa røemuga.

4.

Siis pärast seba tuli surm
Ka rikka mehel. — Oh mis hirm
Wõis olla tall siit lahkuda,
Et eland nii hool'mata.
Tall polnud lootä halastust,
Waid põrgu walu, hukatust.

5.

Seepärast võlbi temale!
„Sa äranee tub, tagane!
„Sa pole armu otsinud,
„Si waeste häda hoolinud;
„Nüid otsas on su armu aeg,
„Siis mine sinna, — kus su pait.“

6.

Kui põrgus suures walus seal
Ta filmab üles tõstis teal:
Siis Abramit nägi ta,
Ja Saatsarust ta süles ta
Ja et ta tundis ära neid,
Siis hüidis ta ka sedamaid:

7.

„Oh, isa Abram! kuule teal:
„Et heida armu minu peal;
„Ja lase tulla Saatsarust,
„Et sõrme otsas mulle tooks

„Üht tilla watt, meelt lahuta
„Ja põlewat keelt jahutada.

8.

Mull ou nüid hirmus valu siin
„Ses tuleleekis — oh mis piin!
„Ei ole kuulda ingli healt,
„Ei püha hulga laulu healt,
„Ei rahu ega hingamist,
„Siin pole loota igawest.“

9.

Siis hüidis Abram: „Mõtle poeg:
„Hea põlw sull oli eluaeg;
„Isa Laatsarus su wärawas
„Siis järgest kurja kannatas.
„Nüid rõemustakse teda siin,
„Ja sull on igawene piin.“

10.

„Suur wähe on ta kinnitub
„Et need, kes õigeks mõistetud,
„Ei wõi siit tulla põrgusse
„Ehl oleks neil see tahtmine.
„Ja need kes walupaitas seal.
„Ei saa sealt taewa tulla teal.“

11.

Weel hüidis ta: „Ma palun siis,
„Sest mull on maa peal wendi wiis:
„Oh wõta teda läkita
„Mu isa lotta minema,
„Et kinnitaks neil tõwaste,
„Et nad ei saaks ta põrgusse.“

12.

Siis kostis Abram kindlaste:
„Ei aita see neid iialge;
„Neil on ju Moses, prohwetid,
„Nad wõtku aga kuulda neid.
„Kui keegi surnuist tõusetsti,
„Ei wõtaks nõu nad iialgi.“

13.

„Oh armsad wennad dedgi
Nüüd aegsast järel mõtelge;
Nüüd on weel alles armu aeg,
Seepärast pöörge patust lõit!
Ja walwage ja paluge,
Siis taewariiki pärite.

16. Uskliku hinge õhkamine.

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõpenud.

1.

Siin waimus waatan nutuga
Su peale walumees!
Kuis sina wõitled surmaga,
Mu eest seal risti puus.

2.

Su kätte, jalge haatwad seal,
Kõik wereft tillutwad;
Oh Jeesand aita, et wõin teal,
Neis lesda rahumaad,

3.

Oh pese mind ju werega,
Ma olen rojane,
Ja lihla minu hingega
End, were peiule.

4.

Mu usu lampi ehita
See pulma päewaks muul!
Muul pulma tuube anna ia,
Ei muidu lölba Sull'.

5.

Ei ole ühte hilbulest
Muul waesel omast läest,
Ei patu loormast peasemist,
Saa mina omast wäest.

6.

Siin mina waene patune
Müid õhlan halebasi:
En tulemise järele,
Oh aita oma last!

7.

Ei mina abi omast wäest
Sa ilmas italgi;
See tuleb üksnes Sinu läest: —
Nuu olgu Sinule.

(Fr. P.)

17. Waimu ja liha wõitlemisest.

Wiisil: Oh Jõsa taewa riigi sees.

1.

Oh tule ristiniime
Ja pane hästi tähele,
Kuis waim ja liha sõditwad
Siin ilmas, — kangelst wõitlewad;
See liha püiab eksita,
Waim paneb wastu löpmata.

2.

See liha ütleb waimule:
„Oh anna wõimus minule!
Maailma wiis on armas mull
Ja taewariiki saan ma küll,
Ma tahan rõõmsast elada,
Ehl saan ma ütskord õndsaks ta.

3.

Waim kostab wastu temale:
„Si lähe iial lorda see
Sa meelel seda kaotad,
Mis ristmises ja töötand.
Oh mõtle aegsast järel weel,
Ja hakka läima elu teel.“

4.

See tige liha kostab nüüd:
„Oh ära otsi mulle süüd!
Kas mull siis pole luba teal
Et lustist elan ilma peal?“

Ma wõdin ju tansi, mängida,
Ja siiski olen patuta."

5.

Waim paneb wastu targaste:
„Ma leian süid full alate:
Sa elad ilmas rõemfaste,
Ja pead see eest hirmsaste
Seal põrgu tules põlema,
Kus rikas mees on saanud ka."

6.

See liha kostab wihaga:
„Kõik rahwas teewad nõnda ka;
Neil on hea meel kui wara lääes,
Ja rõem see üle südames.
Kas sina tahad üksi ka
Nii waewalt ilmas elada?"

7.

Waim paneb wastu langeste,
Ja tunnistab ka selgeste,
Et rikus siis ei awita,
Kui ilmast peame lahtuma:
„Küll surmatunnil lahetsed,
Kui taewa rõemust ilma jäed,"

8.

Ei sure hing ka ihuga,
Waid peab põrgu minema:
See ihu saab siis elawaks,
Kui kohtu ette kutsutaks;
Kui kurjaste nüüd elad sa,
Siis hing läab hukka ihuga!

9.

See liha kostab murega
Ja ütleb waimul hirmuga:
Oh jäta sa mind rahul nüüd,
Mull pole ilmas olnud süüd.
Ma jäen ju kurwaks, haigeks ka
Kui pörgust mulle räägid sa.

10.

Waim: „Oh, et sa patud kahetses
Ja nende hull sull hirmu teeks!
Et sina püha Jumalat
Su patuga nii kurwastad;
Kui pöörad ennast patu teest,
Siis lõpeb hirm ka pörgu eest.“

11.

Lihha: „Küll ma ka patud kahetsen,
Kui omad torrad pihtil läin,
Siis tunnistan ma omast suust,
Et mull, on haigust, kurwastust,
See peale peasen lahti ma,
Ja elan uuest rdemuga.“

12.

Waim: „Et sina küll läid pihtile,
Sa ei saa siiski taewasse:
Sa jäed aeg ajalt turjemaks,
Ja elu ei jae paremaks.
Sa Jesust seega teutad.

13.

Kui tahad taewast pärida,
Siis kui üks usklik elu ka,

Ja walwa palu südamest,
Ja armasta ka ligimest,
Kui fina Jesust kallits peats,
Siis läeks ka sinu elu heats.

14.

Maailm saats sind küll wihtama,
Ja pühaks meheks sõimama;
Sull pole siiski häda fests,
Ihm naerab usljaid ikka tõest:
Ihm Jesusestki risti löi,
Kes oma rahwal' elu tõi.

15.

Ihm ütstord wastu rindu lööb
Kui ehmatades wiimselt näeb
Neid taewa läh'wad Jesu wäes,
Kes oli põlgtud ilma ees;
Siis wagad rdemus hõiskawad,
Ja kurjad walus uluwad!"

16.

Liha: „Su tõne, waim on magus küll,
See rdemu pail ka armas mull,
Oh wdiksin saada mõlemad,
Siin ilmas head, seal Jumalat;
Ma kuuleksin heal meelel sind,
Ja rahwas liidaks õndsaks mind.“

17.

Waim: „Mis fina petja tunnistas:
Et tahad kahte isandad
Siin teenida nüid ühtlase?
See on ju häbits wiimaste.“

Su meel on ilmlit lihalit,
Ja sinu töö on pettus kõit.

18.

Lihā: „Oh mina waene inime!
Ei anta hõlpu suguge:
Kui ükskord saaksin wanaks ma,
Siis wõtaks patust pöördä ta;
Nii tegid minu wanemad,
Ja siiski õndsaks said ta nad.“

19.

Waim: „Sa naerad ilmsi Jumalat,
Seega, mis praegu tunnistad:
Kes on sealt sulle kirja toond,
Et kiidab, et nad õndsaks saand,
Ja surm wõib noorelt nõuda sind,
Seepärast, ära peta end.“

20.

Lihā: „Oh jäta oma noomimist,
Mull on siin palju tegemist:
Suur orjus, puudus, makmine
Mind keelwad uskmaist tõwaste,
Ei ole aega paluda,
Ehk parem aeg weel tuleb ta.

21.

Waim: „Ei saa ma S'uga edasi
Oh liha! — ei küll iialgi; —
Ma pean sind küll surmama,
Ja risti külge naelama,
Siis wõidan ma sind ometi.
Ja lähen tdest taetwasse.

22.

Su etteräät' mist tean ma.
Ma tahan siiski paluda,
Et Jesus mind la tinnitaks,
Ja mull su üle wõimus saaks,
Kui ma sind lasen elada,
Siis saan ma hukka sinuga!

23.

Oh helde Jesus! aita weel,
Et saaksin wõimust liha peal,
Küll ilm ja liha kihutab,
Ja kurat tõrwast haugutab,
Siis anna jõudu minule,
Et nemad tahju mull ei tee.

24.

Mull on küll waetwa tapeldes,
Oh siiski rõem ta südames,
See on mu hinge tinnitus,
Et Jesusel suur halastus.
Oh wõta mind siis wiimalsti
Su juure üles taewasse!"

18. Kiusatuse ajal.

Wiisil: „Walwage!“ meid hääb Looja.

1.

Amen, Issand Jesus Kristus!
Sa minu ainus rõem ja rikkus
Siin ilmas, tunni elan weel;
Sinu risti lipu warjus,

Räin julgest kiusatuse orgus
Rus waritsewad kuratid
Küll wiha meeltega,
Ja wale keeltega
Igapäewa; —
Ei karda ma,
Mu hoidia
On Issand Jesus Jehowa.

2.

Näitku kurat omad hambad,
Küll Kristus laitseb omad lambad,
Ma olen tema talleke;
Armuga mind kaua ots'nud,
Enne, kui mind sai jälle leidnud
Rus etšifin ma patune:
Siis kandis dla peal,
Ja oma süles seal
Korja juure,
Seal hoiab ta
Mind armuga
Mu olgu temal lõpmata!

3.

Maailm, mis sa tahab teha
Su Jumal kurat, — seba näha,
Mind kiusab oma seltsiga:
Wiha meeled, wale teeled,
Mu peale lased nii kui nooled,
Mind tahab fina surmata.
Waat' Jesus Jehowa
On minu hoidia;

Halleluja!
Ma temaga
Lä'an rðemuga
Da kuningriiki pãrìma.

4.

Jah, mu oma liha, veri
Kas tahad olla ja see ori,
Siin kurati, maailmale?
Ei, ja pead walu tundma,
Ja oma patu nuhtlust kandma,
Sest walmista end surmale.
Kui liha suretud.
Ja waim ju pãrinud
Kuningriiki,
Siis kulla ja
Muukrooniga
Mind ehitab mu Peastia

(Fr. P.)

19. Üratamise sõna.

Wiisil: „Walwage!“ meid hiiab Looja.

Urta unest, ristirahwas!
Ja walwa, palu, ole wahwa
Ja pane aega tähele:
Issand annab taewast tähte,
Et õhtu jõuab pea kätte,
Sest walmistage aegsaste!
Nüid Jeesus kutsub weel,
Tall on nii helbe meel,

Et ei taha
Et ükski teal
Siin ilma peal,
Weel lähets hukka siin eht seal.

20. Sõbrade lahkumine.

Wiisil: Sa meie lootus Jesuke.

1.

Nüüd on see aeg et lahkume,
Ja Jumalaga jätame
Eht on küll hale lahkuda,
See Issand jäeb weel meiega,
Kes pühib armsast ära filmawett,
Sest anname üksteisel rõõmsast tätt.

2.

Nüüd minge Jesu rahuga,
Ja ärge olge kurwad ta,
See Issand tahab aidata,
Oh wõtke teda paluda.
Et tahaks ikka olla teiega,
Teid hoida, kaitsta armsast aidata.

3.

Head teed teil soowin südamest,
Ja palun Jesust teie eest,
Ta haawades teil olgu maad,
Rui ilm ja sadan tiisawad.
Ta läigu igal tunnil teie eel,
Siis pole karta midagi teil teel.

4.

Oh Jeesus, tallis walumees!
Kes rahu leidnud Sinu sees,
Ja Sinu püha risti all,
Oh õhturi Tall, seal Kolgatal,
Siis Sinu haawabel' suud annawad,
Ja oma risti kannawad.

5.

Siioni wangid õhkawad,
Nad ilma kõrbes wõitlewad,
Ja diskawad ja nutawad,
Ja taewa poole ruttawad,
N'ad ilma kõrbes kõndiwad
Ja rahu paita taga nõuawad.

6.

See on meil nüüd küll teadmata
Kas ilmas tokku saame ta,
Kui on see Issa tahtmine,
Sest pole kahju iialge,
Seal kõrges taewas õnnsa rahumaal
Siis ükstord jälle tokku saame teal.

7.

Nüüd Amen meie laulame,
Ja tätt weel torra anname.
Sa, Jeesus, tuuled meie healt,
Ja näed meie kurtwa meelt,
Oh täida oma taewa rahuga,
Meid nüüd, ja igaweste lõpmata!

21. Jerusaleem,

Wiisil: Kui sagedast pean nutma teal.

1.

Jerusaleem, Jerusaleem!

Kes olid ülendub;

Sa suur ja kuulus tempel teal

Sa taewas ilma peal!

Nüüd seisad sina wande all,

Nii rikutud ja põlgtud teal

Jerusaleem, Jerusaleem,

Su pärast nutame!

2.

Rus laulbi tiitust Issandal,

Siioni mäe peal,

Seal tõwerdatwad waewa all,

Su lapsed hirmuga.

Sa maa peal istub üksine,

Ei auu, ei ilu suguge.

Jerusaleem, Jerusaleem,

Su pärast nutame!

3.

Jerusaleem, Jerusaleem,

Kui üstbord põbrad weel,

Ja leda läbi pistnud sa.

Rahets'des auustad

Kui Jesu ette alandad,

Siis armu tõeste weel saad.

Jerusaleem, Jerusaleem,

Siis rõemfäst distame.

22. Surmast ja ülestõusmisest.

Haua juures.

Wiisil: Oh kui õndsad on need pühad taewas.

1.

Arm teeb haua ukseid lahti täna,
Ütleb: hinga õndsas rahus sina!
Siin nägid waewa!
Jesús wiib sind omas süles taewa.

2.

Sumalaga! hüidwad kiriku kellad,
Sumalaga! armsad ded, wennad;
Kõik saawad taewa,
Kes siin nuttes tunnud patu waewa.

3.

Sumalaga! nutwad sõbrad isi,
Sumalaga! ütleb filmawesi,
Seal saame näha
Reid, kell wõidutsoon ju pandud pähe.

4.

Sumalaga! wiimne Sumalaga!
Katke hauda, jäege Sumalaga!
Ta peasnud sinna,
Aga lord on sull, ehk mull ka minna.

5.

Seft nüüd ruttust walmistagem ennast
Palives, waltw'des seadkem lampi tenast:
Kui heal ju kuuluts,
Et siis õlist meil ei oleks puudus.

6.

Ja et rdemuga siis saame sinna;
Kuhu targail neitsil tuleb minna,
Kes walmistanud,
Talle pulmale end ehitanud. (Pr. F.)

23. Trööstimise laul ühe uskliku isa ehk ema surnu kirstu juures.

Wiisil: Mis õnne tunneb igamees.

1.

Teekäijad, armsad wennad, õed,
Kõik minu toju-saatjad!
Seal taewas on need elujõed
Mis ootwad teid, mu waatjad;
Siin minu wiimne waewa heal
Ja surma oigamine
On lõpnu. — Siiski siin ja seal
Weel kuulust' leinamine.

2.

Mu waeste laste nuttu heal
See heliseb teil kõrwus,
Kes hüidwad: oh mu isa!*) seal
Ma ei tea, — magan rahus,
Oh helde taewa Issa jäe
Mu waestelaste toitjaks!
Ja lesel, nii kui lastel ka,
Gestkostjaks, laitsjaks, hoidjaks.

*) Kui tarwis, võib ütelda „ema“.

3.

Oh armuline eluwürst!
Mu hinge taewa wõta;
See lahtitehtud furnu tirst,
Saab ihu haudas latma.
Mind kõrbes leitud tallelest,
Oh Kristus, toju lanna,
Ja ihul rahu hingamist,
Seal haua sees ta anna.

24. Papse haua juures.

Wiisil: Müid furnu teha matame.

1.

Müid mine waitse hauasse,
Sa Looja kallis seemnete,
Üks parem maailm pärib sind,
Sind wõtab wastu Jesu rind.

2.

Su elu läks kui unete,
Su rōemud jäed kōit ilksesse,
Et tunda see eest saanud sa,
Mis wõitlemist siin waetwaga.

3.

Sest elu wara hommitul,
Surm, ja kui sõber tuli sull,
Et tee sull waetwa siit maailm,
Ei päetwa palaw, ega kül'm.

4.

Ei turwastand sind armastus,
Ei wihtland sind weel ladedus,

Ei sõbra walu waetwand find,
Sa olid siin, kui pesas lind.

5.

Ei patt weel wõitlen sinuga,
Su hing jäi elust rit'mata,
Nii waga, ja nii puhtaste,
Sa läksid taewa rõemusse.

6.

Jäid ema sülle magama,
Kui ingel ilma mureta,
Meid elu koormand rängaste,
Kui saame haua warjule.

7.

Ei maailm find saand ähtwarda
Ei sinu rahu segada,
Kõik meie mured sinu eest,
On Jeesus wõtnud meie kääst.

8.

Rus oled nüüd, seal lastwad ja
Seal kõnnid taewalistega,
Siin sinu järel nutame,
Sa läksid ingli seltsisse.

9.

Ei meie meelest kau ja,
Su lahke pale näuga,
Sa elu palmid pakud meil,
Ja hüiad: „Rahu saab ka teil!“

(Üks wana laul.)

25. Uuest Jerusalemmast.

Wiisil: Müib hingwad inimesed.

1.

Küll wdib see rdem suur olla,
Jerusalemma minna,
Mis on seal ülewel;
Mis särab, hülgab tullaft,
Ei mitte enam mullaft,
Tall on see linna selgus seal.

2.

Küll wdib see rdem suur olla,
Kui hakkab eemalt paistma
Siioni mäe peal;
Mis rdemu tunneb süda,
Kui seda kallist linna,
Siis ligemalt ju näha saan.

3.

Küll wdib see rdem suur olla,
Neid wärawaid seal näha,
Mis lahti seisawad,
Ja nendest fisse minna,
See püha taewa linna,
Kus Tall on ingli hulgaga.

4.

Küll wdib see rdem suur olla,
Seal ingli laulu kuulda,
Mis Talle järje ees,
Küll see wdib südant tõsta.
Kui mängi heal mu wasta,
Ju eemalt tõrwu heliseb.

5.

Rüll wõib see rõem suur olla,
Seal: püha! püha! laulda,
Siis ingli hulgaga;
Kui nemad mængidega,
Ja taewa looridega
Kõit halleluja laulwad.

6.

Rüll wõib see rõem suur olla,
Neil kõigil sisse minna
Kes wäärt on arwatud;
Rüll on nad siis tõest rõemjad,
Et waew on lõppend otsa,
Ja igawene rahu kae.

7.

Rüll wõib see rõem suur olla,
Seal walged riided kanda,
Ja õndsast elada;
Kus Tall on walgus ise,
Mis paistab kõige sisse,
Kes usu läbi sinna saand

8.

Rüll wõib see rõem suur olla,
Need õndsad hulgad näha,
Mis on seal ülewal;
Kus nemad hiilg'wad paistwad
Ja tänu laulu laulwad
Sell Tallel les auujärje peal.

9.

Küll wõib see rõem suur olla,
Sest auust osa saada,
Mis inglitelgi on;
Ja kõigi pühadega,
Ja usu isadega
Kui päikesed seal paistada.

10.

Küll wõib see rõem suur olla,
Seal nende seltsis ikka
Issandat teenida;
Kui kõik need kallid martrid,
Prohwetid ja Apostlid
Siis liitwad Jesust lõpmata.

11.

Küll wõib see rõem suur olla,
Seal oma isa, ema
Ja wendi, õdesi
Kõik jälle näha saada
Ja nende seltsi jäeda,
Kus üksigi lahuta saa neid.

12.

Küll wõib see rõem suur olla,
Sest wõtlem seba nõuda,
Ja kõigem kitsast teed;
Mis film ei ole näinud,
Ei kõrw ka iial kuulnud.
Saab meile osaks igawest.

3.59

809/781

Argo2
Brandt

3.50

Sind 10 fop.